

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur obtectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](#)

vident; intellectus quoque per visionem extra latitudinem entis intelligibilis ne utique evagatur, sed perficitur & confortatur intra latitudinem entis & veri intelligibilis. adeoque de ratione causa vitalis, & consequenter intellectus videntis DEUM est, esse causam principalem sui actus.

Confirmatur primum. Instrumentum non ab intrinseco movetur ad actionem instrumentariam: intellectus ab intrinseco movetur ad visionem: ergo non est instrumentum ipsius. Secundum. Per lumen gloriae intellectus collocatur permanenter in gradu intellectualitate divina, ut visio quasi conaturaliter ab ipso procedat: econtra virtus instrumentaria solet esse transiens: ergo intellectus per lumen gloriae instrumentaliter non operatur.

6. CONCLUSIO III. *Intellectus & lumen gloriae non concurrunt ad visionem per modum duarum causarum partialium, ita ut visione quoad vitalitatem intellectus, quoad Supernaturalitatem respondet lumen gloriae: sed influunt per modum unius indivisibilis principii adequati: ita ut intellectus se habeat tanquam virtus radicalis & remota; lumen autem gloriae tanquam virtus proxima videndi D E V M.*

Ratio est primum. Quando nihil est in effectu divisibili & assignabili, quod potius ab hoc, quam alio principio procedat, tunc effectus indivisibiliter procedit ab utroque simul lumpo, tanquam ab uno totali principio; sed in visione nihil est divisibile & assignabile, quod soli intellectui, vel lumini gloriae debeatur: ergo clara DEI visio ab intellectu elevata per lumen gloriae tanquam ab uno indivisibili ad aquato principio procedit. Minor probatur: perfectiones visionis sunt vitalis intelligentias & supernaturalitas; sed ista non sunt separabiles, aut diversis principiis seorsim assignabiles. ergo minor rursus probatur: nam tunc sunt separabiles, quando vitalitas visionis est indivisibiliter supernaturalis, & supernaturalitas est vitalis: sed ita se res habet in visione, ergo.

Ratio est secundum. Si intellectus partialiter influeret in visionem, quatenus est intellectio vitalis, non instrumentaliter, sed principaliter per potentiam naturalem, non obedientialem influeret, consequens est contra adversarios. ergo. Secunda probatur: quia vitalitas intelligibilis non est extra limites activitatis intellectualis, sed continetur intra nativas vires ipsius. Superest ergo, ut sicut visio est indivisibiliter actus vitae supernaturalis; ita etiam indivisibiliter procedat a principio vitali supernaturali, quod est intellectus elevatus per lumen gloriae.

§. II.

Solvuntur objectiones.

7. Objecies primò, authorit. SS. PP. qui liberum arbitrium solent appellare instrumentum divina gratia. Et S. Doct. qui 2. 2. q. 173. a. 4. dicit, mentem Prophetæ à Spiritu S. moveri sicut instrumentum: ergo à pari idem dicendum de intellectu videntis DEUM.

Responder S. Doct. q. 24. de ver. a. 1. ad §. sui Sanctorumque PP. luculentus interpres, vo-

cem instrumenti latiori & minus propria significacione ibi accipi, ait enim: magis communiter instrumentum dicitur, quidquid est movens ab alio motu, sive sit in ipso principium sui motus sive non: quā ratione omnes creature dici possunt instrumenta DEI, quia motens ut motu a primo movente. Ad rationem vero instrumenti propriæ dicti requiritur, ut motus alterius causa sit ipsa ratio agendi, quod non reperitur in presenti.

Objecies secundum. Causa principalis per propriam virtutem operatur, non alienam: sed intellectus concurrevit ad visionem non per propriam virtutem, sed alienam.

Resp. causa principalis operatur per propriam virtutem, hoc est, quae sit perfectiva ipsius in proprio objectu, concedo; quia tantum sit ex propriis principiis, nego. Sed intellectus tamen visionem per virtutem alienam, hoc est, extrinsecus insulam concedo; non perfectivam sive initiatrationem proprii objecti, nego minorem & consequentiam.

Objecies tertius. Causa qua agit, ut elevata ad producendum effectum proprias vites excedentem, est instrumentum: sed ita se habet intellectus in visione, ergo.

Resp. primum. Instrumentum est, quod agit ut elevatum ultra limites proprii objecti, concedo; intra illas, nego. Secundum. Agit ut elevatum; ita ut elevatio sit ipsi tota ratio agendi tam remota quam proxima, conc. solum proxima, nego. Sed ratio agendi tantum proxima est lumen gloriae, conc. tamen proxima quam remota, nego minorem & consequentiam. Et ita visio beatifica excedit virtutem intellectus proximam, nego remotam & radicalem, concedo.

S. dicas: Hac ipsa virtus radicalis nil aliud est, quam potentia obedientialis, qua renuntiabit a ratione instrumenti. Resp. esse potentiam obedientialem vitalem & mediate activam, non potentiam obedientialem nec mediate nec immediata activam, & passivam tantum, ita constituit actionem instrumentalem; illa principalem.

Ratio diversitatis est: quod potentia vitalis obedientialis elevatur per virtutem completam, in ordine ad actus proprios intra proprium ad aquatum objectum elicendos, qua de causa immediate formam perfectivam, & hac mediante obedientialiter respicit actus supernaturales. Econtra potentiam obedientialem merè passiva tantum elevatur, per virtutem incompletam, ut sua operatione causa principali deferviat ultra proprium finem & objectum.

Objecies quartus. Actus vitalis quā talis debet provenire à principio intrinseco, non extrinseco: sed lumen gloriae est principium extrinsecum; ergo actus vitalis visionis ratione sua vitalitas non à lumine gloriae, sed ab intellectu provenit.

Resp. Actus vitalis quā talis debet provenire à principio intrinseco, vel proximè, vel remoto, conc. semper proximè nego, ergo ratione sua vitalitas non potest esse à lumine gloriae, remota tanquam à virtute radicali & elevabili, conc. proximè, & tanquam à virtute elevante, sic nego.

Sed

Sed inquis. Visio secundum substantiam actus differt ab omni alio actu, sed hanc differentiam habet sola potentia intellectiva: ergo hæc sola immediatè influit in substantiam visionis.

Resp. negando minorem: est enim actus visio-
nis substantialiter supernaturalis, unde quod ab
omni alio differat, non accipit à sola potentia intel-
lectiva, sed ab ipsa ut elevata per lumen gloriae.

DISPUTATIO IX.

DE

Ipsò actu visionis.

A Principiis tam ex parte potentie, quam ex parte obiecti modò consideratis,
A progedimur ad ipsum actum visionis, cuius proprietates & accidentia, nempe
perfectionem & intentionem, menutam, ac durationem in præsenti disquirimus.

ARTICULUS I.

Vnde proveniat inæqualitas visionis?

SUMMARIUM.

1. Datur inæqualitas visionis.
2. Quæ non è essentialis, sed accidentalis.
3. Intellectus Angelicus & humanus in ordine ad visionem non sunt principia specie distincta.
4. Duplex sententia, Scotti, & D. Thoma.
5. Difenditur, inæqualitatem visionis adquater refundit in inæqualitate em lumenis.
6. Absurda apposite sententie.
7. Expositio anchor. S. Doctoris.
8. Causa tantum materialiter nobilior non producit nobiliorum effectum.
9. Si due cause, aquæ proxime concurrent, tunc alterius excessus parit excessum in effectu.
10. Intellectus major perfectio naturalis non gignit perfectiorem assensum fidei.

§. I.

Præsupposita.

i. Suppono primò tanquam de fide certum, quod visio beatifica non sit æqualis in omnibus Beatis, prout definitum est à Conc. Florent. in Decreto unionis dicente: *juxtra meritorum diversitatem unius alio perfectius videt diversam essentiam.*

Deducitur ex illo 1. Cor. 15. *Stella differt à stella in claritate. & Jo. 14. in domo Patris mei mansiones multe sunt, ut numerum, velut exponit D. Aug. tr. 67. in Jo. mansione pro suo quisque merito acipiat.* Sicut ergo diversa sunt Beatorum merita, ita & gloria, seu visio beatifica.

ii. Suppono secundò. Hanc inæqualitatem non esse specificam & essentialiem, sed accidentalē juxta maiorem intentionem & extensionem. Nam idem formaliter principium & objectum reputatur, in cuiuslibet Beati visione: principium quippe partim dispositivum, partim effectivum ex parte subjecti est lumen glorie, quod est ejusdem rationis in omnibus Beatis; principium ex parte objecti, ipsumque objectum formale specificum est essentia divina quæ talis.

R. P. Mezg, Theol. Schol. Tom. I.

Dices: Actus, qui procedunt à principiis species distinctis, sunt species distincti, sed visio Angeli procedit ab alio specie principio, quam visio animæ beatae: siquidem intellectus Angelicus & humanus species distinguuntur ergo visio Angelicæ species distinguitur à visione animæ vel hominis.

Repl. primo. Actus qui procedunt à principiis proximis species distinctis sunt species distincti, conc. à remotis, nego, sed visio Angelicæ procedit ab alio specie principio remoto, quamvis visio animæ beatae: conc. proximis, nego minorem & conseq.

Repl. secundò. negando minorem, & probatiolem distinguo: intellectus Angelicus secundum potentiam naturalem species distinguuntur ab intellectu huic anno, conc. secundum potentiam obedientialem, nego, nam in ratione virtutis remote & elevabilis ambo intellectus omnino conveniunt.

Addic quod intellectus humanus non elevertur ad videndum DEUM secundum gradum suum specificum, sed genericum intellectus ut sic, secundum quem non differt, sed convenit cum Angelo.

Restat igitur ut accidentaliter distinguantur, in quantum nempe una visio vel intensive propter maiorem claritatem, vel extensivè propter plurimum objectorum in divina essentia percipièt, etiam perfectior altera.

Controversia tamen est, an ista inæqualitas visionis solùm oriatur ex diversitate lumenis gloriae, ita ut quod istud est perfectius, tanto perfectior sit visio; vel an etiam oriatur ex majori perfectione intellectus, ita ut perspicacius acumen ingenii, majorque subtilitas intellectus conducat ad perfectionem visionem? Hanc posteriorem opinionem Scotus; illam priorem cum sua Schola amplectitur D. Thomas hic a. 6. ad 3. dicens. *Diversitas videndi DEUM erit per di-*

ver.

M